

“Səni sevdim çox sadəcə”

Hamlet İsxanlının çerləri “lal” duyğulara həyat verir.

Ulu Tanrı torpağı sevdi!

Həsrət yangısı sevgini alovlandırır- uca göylər heç zaman torpağa qovuşmayacaqdır. Bu həsrət əbədidir!

Uca Tanrım sevdiyi müqəddəs varlığa- torpağa nəfəs, ruh verdi; həsrətdən göylər ağladı, torpağa su töküldü. Günəş həsrətdən alovlandı. Torpağa, tanrının sevdiyi ruha hərarət gəldi. İnsan övladı müqəddəs sevgidən və həsrətdən yarandı. Necə ki, yerlə göylər qovuşmayıbdır həyat davam edəcəkdir. İnsanlar həyatdan gedəndə iki sevginin arasında bölünür –cismimiz torpağa çökür, ruhumuz göylərə ucalır.

İnsanların da qəlbində Tanrı sevgisi, öz həsrətinə qovuşmaq istəyi vardır. Zaman-zaman həssas qəlbli insanlar düşüncələrində, qəlblərində olan sevgi həsrətini sətirlərə köçürüblər.\

Fizuli düşüncəsinin həsrəti, qəlb yangısı neçə əsrlərdir bizi də yandırır; Nizami düşüncəsinin aqilliyi, qəlbinin sadəliyi, sözü ilə əməlinin uyğunluğu sətir-sətir yazdıqları şerlərə hopubdur. Dahi Cavid “ Mənim Tanrım gözəllikdir, sevgidir” söyləyəndə də, “lakin ətrafı sarımış bir mələl ağlar, cahan ağlar; Könül məhzun, hava məhzun, günəş məhzun, səma məhzun” söyləyəndə də qəlbindəki həsrəti, məhəbbəti, iztirabı açıqlayır.

Qəlbində Tanrı sevgisi olan şair Hamlet İsxanlının “Səni sevdim çox sadəcə” şerində də həsrətsevginin sətirlərə hopmuş təcəssümüdür.

V.Q. Belinski yazırdı: “Lirikada şairin şəxsiyyəti birinci planda durur. Biz ancaq onun vasitəsilə hər şeyi qəbul edib anlayırıq. Şairin fərdi duyğuları onun ruhu və qəlbi ilə birləşməyən əsər sənət əsəri deyildir. Belə əsər insan qəlbində həyəcan, rıqqət doğura bilməz, saxta və sönük olduğu üçün tez ölüb gedər”.

Şair H. İsxanlının bütün şerləri onun duyğularından, ruhu ilə qəlbinin qovuşmasından yaranmış əsərlərdir – şairin qəlbinə təsir edən, onu rıqqətə gətirən, canına, qanına hakim olan duyğuların əksidir. Bu əsərlər şairin hiss-həyəcanını, fikir və düşüncələrini ifadə etməklə yanaşı, bu həyəcanları, eyni duyğunu yaşamış minlərlə insanın da ürəyindən qopur, “lal” duyğulara həyat verir.

“Səni sevdim çox sadəcə” – ilk baxışdan sadə görünən bu sözlərdə dərin məna vardır. Şair sevgi uğrunda qəhrəmanlıq etmir; Məcnun olub dərddli eşqlə səhralara üz tutmur, Koroğlu tək eşq yolunda davalara atılmır, çox sadəcə sevir. Əsil sevgi bu deyilmi?!

Fərhad olub, dəryaları məcrasından

döndərmədim,

Xosrov kimi can yangımı məhəbbətlə

söndürmədim....

Dünyanın naz-nemətini sənə bəxşiş

göndərmədim.....

Sadəcə, çox sevdim səni,

Səni sevdim çox sadəcə...

Lakin bu sadəlik içində şair qəlbinin şırıptıları, intizarı, həsrəti ifadə olunur. “Səni sevdim yerə həsrət yağış kimi, leysan kimi” – bu qədər sadəlik içində heç bir sevgi dastanında ifadə olunmayan bəşəri bir eşq yangısı, həsrət yangısı çırpınır. Kainatda yerə həsrət qalmış yağışın, leysanın sevgisindən daha gözəl, təbii nə ola bilər!!!

Səni sevdim gündən-günə daha dolğun

daha incə,

Düşünmədən, daşınmadan, bər-bəzəksiz,

çox sadəcə,

Səni sevdim yerə həsrət yağış kimi,

leysan kimi,

Səni sevdim gözəliyyə heyran olan

insan kimi.

Sadəcə, çox sevdim səni,

Səni sevdim çox sadəcə!

Şairin sadə düşüncələrinin arxasında hər zaman ülvə eşq dayanır. Şairin lirik şerləri insanlarda yüksək bədii zövq oyadır. Sevgi hissi kini, nifrəti, ədalətsizliyi üstələsə, bəşəriyyət təhlükədən xilas olacaqdır.

Yoxdur bərabərlik qoca dünyada

Kimi at oynadır, kimi piyada....

Sevgi üstələsə kini, nifrəti,

Əzilməzdi bəşər həddən ziyadə

İstərdim ki, Tanrının töhfəsi, “insanalara qanad verən sevgi adlı möcüzə”si olan dünyada qəlbi həyat eşqi, sevgi ilə dolu olan insanlar paxıl, riyakar insanları üstələsin. İnsanlar “çox sadəcə” sevsinlər bi-birlərini. Gözəl “əməlləri ilə həyatda bac” alsınlar.

Zöhrə Əliyeva